

РЕШЕНИЕ

№ 3617

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20231100503896 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.258 и следв. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба от „Н.П.“ ООД, ответник пред СРС**, срещу решение № 12950 от 17.11. 2022 г. по гр.д.№ 26159 по описа за 2022 г. на СРС, 160 състав, в частта в която са уважени, предявените срещу него искове по чл.128, т. 2 КТ и чл.224, ал.1 КТ, а този по чл.86, ал.1 ЗЗД-частично.

Излагат се доводи за неправилност на така постановеното решение като се сочи, че съдът не бил съобразил събраните по делото доказателства, както и бил допуснал нарушение на процесуалните правила, вкл. по чл.146, ал.2 ГПК в първото по делото публично съдебно заседание. Към отговора по исковата молба, подаден след срока по чл.131 ГПК били представени „сметки за дневния оборот за периода м.07.2021 г. – м.11.2021 г.“, за които твърди, че били написани собственоръчно от ищцата и в които били отбелязани разходвани суми с посочено основание „аванс Д.“. В отговора по исковата молба било посочено, че получените от ищцата суми под формата на аванс за процесния период възлизали на 3 800 лв., а общият нетен размер на

дължимото ѝ трудово възнаграждение за същия период било в размер на 2 804,08 лв., т.е. ищцата била надвзела общо 995, 92 лв. Твърди, че размера на сумите бил доказан от заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза. За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС бил приел, че тези сметки за дневния оборот не са подписани от ищцата и като такива не представлявали годно доказателствено средство. Този извод бил неправилен. Прието било и, че тези „сметки“ не представляват разписки, тъй като не съдържат подпис на ищцата и останалите реквизити. СРС бил приел, че от страна на ответника не били направени доказателствени искания и не били ангажирани доказателства, че тези сметки са съставени именно от ищцата. Сочил, че тези „сметки“ не били оспорени от ищцата и затова ответникът не бил ангажирал доказателства. Наред с това ответника не бил твърдял, че представените „сметки“ представляват разписки. Сочил, че плащането можело да се установява с всички доказателствени средства и тези „сметки“ били именно такива доказателства, което се приемало и от съдебната практика на ВКС. Затова и ищцовата претенция била неоснователна.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо това постановено друго, с което исковете да бъдат отхвърлени изцяло като недоказани и неоснователни.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от Д. Л. Л., ищец пред СРС**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното решение. Счита, че съдът не е допуснал сочените от въззивника процесуални нарушения. Споделя извода на СРС, че процесните „сметки“ не били подписани от ищцата поради което същите не представлявали годно доказателствено средство за получено трудово възнаграждение; нито имали характер на разписки. Освен това в тези „сметки за дневен оборот“ не пишело, че суми са получени от нея като аванс. Без значение за изхода по делото било дали тези „сметки“ са изрично оспорени от ищцата. Последната била депозирала становище за първото по делото публично съдебно заседание във връзка с доказателствата. Сочил, че отговора по исквата молба бил извън срока по чл.131 ГПК поради което възраженията на ответника били преклудирани. Претендират се разноси.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е уведомен на 14.12. 2022 г.

Въззивната жалба е подадена на 23.12.2022 г., т.е. същата е в срока по чл.259, ал.1 ГПК.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно въззивната жалба е допустима.

В частта в която претенциите на ищцата са били отхвърлени, както и в прекратителната му част, първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС **относно основателността на претенцията по чл.128, т.2 КТ** е приел, че единствения спорен въпрос по делото е това дали трудовото възнаграждение е било изплатено от работодателя /ответник/. От представените по делото фишове се установявало, че същите не са подписани от ищцата поради което не представлявали годно доказателствено средство за заплащане на трудовото възнаграждение. По делото били представени „сметки за дневния оборот за периода м.07.2021 г.- м.11.2021 г.“, но същите не били подписани и не представлявали годно доказателствено средство за заплащане на трудовото възнаграждение. Обстоятелството, че същите не са подписани от ищцата било потвърдено от процесуалния представител на ответника в о.с.з. на 17.10.2022 г. Обстоятелството, че в тези сметки било посочено „аванс Д.“ без конкретизиране, също не доказвали получаване на трудовото възнаграждение от страна на ищцата. По делото не били ангажирани доказателства, нито било поискано събиране на такива дали въпросните сметки са съставени от ищцата. СРС се е позовал на заключението по допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза, която била изготвена освен по

доказателствата по делото, така и след проверка в счетоводството на ответника и от която експертиза се установило, че в счетоводството на ответника не се съдържат платежни ведомости, фишове и/или извадки от сметки от дневен оборот, които да носят подписа на ищцата. Представените от ответника „сметки“ нямали характер на разписки, тъй като нито съдържали необходимите за това реквизити, нито били подписани от ищцата поради което цитираната от ответника съдебната практика на ВКС /която СРС е споделил/ не била относима по спора. При това положение СРС е достигнал до извода, че ответника комуто била доказателствената тежест не доказал пълно и главно заплащането от негова страна на претендираното от ищцата трудово възнаграждение за процесния период м.07.2021 г.- м.11.2021 г. Такова се дължало в размер на 3 610, 62 лв. , а дължимия нетен размер възлизал на 2804, 08 лв. Тъй като ответника не бил доказал, че е правил удържки от трудовото възнаграждение, последното е присъдено в брутен размер в който смисъл била и съдебната практика на ВКС.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД съдът се е позовал на чл.358, ал.2, т.2 КТ и чл.15 от процесния трудов договор № 10/31.10.2012 г., както и на заключението на СЧЕ и е приел, че лихва за забава се дължи за периода от 31.08.2021 г.- 18.05.2021 г. в общ размер на 200,58 лв., изчислен по реда на чл.162 ГПК. При спазване на диспозитивното начало е присъдена лихва за забава в размер на 179, 88 лв. за периода от 31.08.2021 г.- 18.05.2021 г. /за периода от 01.08.2021 г.- 30.08.2021 г. искът е отхвърлен, но както беше посочено по-горе в отхвърлителната си част първоинстанционното решение не е предмет на въззивен контрол/.

По иска по чл.224, ал.1 КТ съдът е приел, че трудовото правоотношение /ТПО/ между страните е съществувало за периода от 31.10.2012 г. до 13.12.2021 г. От заключението на СЧЕ се установило, че непользвания за 2021 г. платен годишен отпуск е в размер на 14 дни. Страните не спорели, че същият не е заплатен. От заключението на СЧЕ се установило, че размера на обезщетението по чл.224, ал.1 КТ възлиза на 476, 14 лв. за последната сума искът бил основателен. /в останалата част претенцията е била приета за неоснователна и като такава отхвърлена/.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД съдът е приел, че с факта на прекратяване на ТПО за работника възниква право да претендира заплащане на

обезщетение по чл.224, ал.1 КТ. За изпадането в забава на ответника за плащане на това обезщетение, тъй като се касаело до парично задължение, било необходимо отправяне на покана по арг. от чл.84, ал.2 ЗЗД. Такава не била отправена от страна на ищеца и затова ответника изпадал в забава от датата на подаване на исковата молба. Затова и за сумата от 18,38 лв. относно лихвата за забава, изтекла за периода от 18.12.2021 г. до 18.05.2022 г. претенцията е била отхвърлена като неоснователна.

Главниците по чл.128, т.2 КТ и по чл.224, ал.1 КТ са присъдени ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - - 19.05.2022 г. до окончателното им изплащане.

/В останалата част настоящата инстанция не пресъздава мотивите на СРС, тъй като претенциите не са предмет на въззивен контрол/.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Всъщност с въззивната жалба се излагат конкретни доводи за неправилност на постановеното от СРС решение във връзка с претенцията по чл.128, т.2 КТ за заплащане на трудово възнаграждение за периода м.07.2021 г. до 11. 2021 г. за което се твърди да е било изплатено.

По отношение на претенцията по чл.224, ал.1 КТ макар решението на СРС да се обжалва и в тази част, както и по претенцията за лихвата за забавено плащане на трудовото възнаграждение също не се сочат конкретни доводи от въззивника.

При съобразяване с разпоредбата на чл.269 ГПК въззивната инстанция се произнася по въпросите от значение за изхода на спора само доколкото са посочени в жалбата.

Относно твърдението за плащане на трудово възнаграждение:

Противно на соченото от въззивника, СРС е разпределил доказателствената тежест между страните по спора. Това е видно от доклада по чл.140 ГПК, обективиран в определение № 23322 от 12.09.2022 г./л.31 и следв. по делото пред СРС/. В тежест на ответника изрично е указано, че носи тежестта да докаже заплащането на трудовото възнаграждение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания с исковата молба, размер.

Както имаше възможност настоящата инстанция с определението си по чл.267 ГПК, четено в закритото съдебно заседание на 25.04.2023 г., да заяви, съдът не може да подпомага коя и да е от страните като ѝ указва по какъв начин и с какви доказателствени средства следва да докаже поддържаната от нея, теза.

Наред с това, не се спори по делото, а и от данните пред СРС се установява, че отговора по исковата молба е подаден извън срока по чл.131 ГПК, т.е. всички възражения на ответника по арт. от чл.133 ГПК са преклудирани с изтичането на този срок.

Независимо, че отговора по исковата молба е бил извън срока, СРС е приел представените с него писмени доказателства, виж протокола, съставен за о.с.з. на 19.10.2022 г., л.157 по делото пред СРС.

Видно от представените с отговора по исковата молба фишове за заплата /л.52-57 по делото пред СРС/ нито един от тях не съдържа подпис на ищцата.

Представени са и т.нар. „сметки“ /л.59- 88/, видно от които също липсва подпис на ищцата, както и въобще на лицето, което ги е съставило. В първото по делото /пред СРС/ публично съдебно заседание процесуалният представител на ответника – адв.В. е заявила изрично: „във ведомостите за заплати няма подпис на ищцата“, виж л.158 по делото пред СРС.

По делото е допуснато, изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което е изготвено освен по представените и приети по делото писмени доказателства, така и след извършена проверка в счетоводството на ответника /виж л.142 по делото пред СРС/. От същото се установява, че начисленото БТВ по ведомост е в размер на 3610,62 лв.; сумата за получаване по ведомост е в размер на 2 804,08 лв. /т.е без удръжки/ и суми без наличие на подпис от страна на ищцата – 3 800 лв.

Заключението на съдебно-счетоводната експертиза не е било оспорено от процесуалния представител на ответника“, виж л.158 по делото пред СРС.

Настоящата инстанция споделя мотивите на СРС, че в случая представените от ответника, т.нар. „сметки“ не представляват годно доказателствено средство за установяване плащане на трудовото възнаграждение на ищцата за процесния период. По делото не се установява

да са съставени от ищцата, а липсата на подпис е изрично потвърдено от процесуалния представител на ответника. Тези „сметки“ не представляват и „разписки“, тъй като не съдържат нито необходимите за това реквизити, нито подпис на съставител.

Доказателствени искания във връзка с това кой е съставител на т.нар. „сметки“ не са били поискани от ответната страна. Такива бяха поискани за събиране пред въззивната инстанция. С нарочно определение от 25.04.2023 г. настоящата инстанция прие, че искането за това е преклудирано.

Ако приемем, че въз основа на тези „сметки“ ответникът е отразил в счетоводството си като платено на ищцата трудово възнаграждение за процесния период /което противно на соченото от въззивника не се установява от заключението на СЧЕ/, то с оглед принципа на документална обоснованост, счетоводството на ответното дружество не е водено редовно. Доколкото ответникът е търговско дружество, то приложение намира разпоредбата на чл.55, ал.2 ТЗ относно последиците от нередовно водено счетоводство, а именно: „търговските книги, водени в нарушение на изискванията на този закон /ТЗ/ и на Закона за счетоводството, **не могат да служат като доказателство в полза на тези, които са задължени да ги водят.**

При положение, че не се доказва от ответника пред СРС, въззивник пред настоящата инстанция, комуто е доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК, че е изплатил претендираните от ищцата суми, присъдени с обжалваната част на първонистанционното, решение, то последното е правилно.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции **обжалваното решение ще следва да бъде потвърдено.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

Решението е изменено в частта за разноските с определение № 8426 от 03.03.2023 г. по реда на чл.248 ГПК. Последното като необжалвано е влязло в сила.

Пред въззивната инстанция:

При това положение **на въззивника разноски не се следват.**

Въззиваемата претендира разноски и такива са сторени в размер на 800 лв. за адв.възнаграждение поради което се присъждат.

Водим от горното, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12950 от 17.11. 2022 г. по гр.д.№ 26159 по описа за 2022 г. на СРС, 160 състав, изменено в частта за разноските с определение № 8426 от 03.03.2023 г. по реда на чл.248 ГПК,

в частта в която са уважени, предявените искове по чл.128, т. 2 КТ и по чл.224, ал.1 КТ, а този по чл.86, ал.1 ЗЗД – частично - върху главницата по чл.128, т.2 КТ.

ОСЪЖДА „Н.П.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“***** магазин 1, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****., да заплати на Д. Л. Л., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“*****, *****, съдебен адрес: гр.София, ул.“***** – адв.А. В., сумата в размер на 800 лв. за адв.възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване, арг. от чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____